

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 441/2015
12.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката Д.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 115/14 од 22.01.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 28/15 од 05.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката Д.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 115/14 од 22.01.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 28/15 од 05.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 115/14 од 22.01.2015. године окривљени С.С. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљени С.С. обавезан је да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 28/15 од 05.03.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.С., адвоката Д.Г. и пресуда Основног суда у Шиду К 115/14 од 22.01.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.С., адвокат Д.Г. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 439. тачка 1. ЗКП (очигледном штампарском грешком је у захтеву ова повреда означена као повреда из члана 239. тачка 1. ЗКП), због повреде закона из члана 485. став 2. ЗКП и због повреде закона из члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао у смислу одредбе члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката Д.Г. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.С. у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног, наводима да окривљени критичном приликом није предузео радње извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ која се огледа у употреби озбиљне претње да ће се напасти на живот или тело лица коме се прети, те да следствено томе и није могла да наступи последица радње извршења која није предузета, а која се огледа у стварању осећаја угрожености лица коме се прети.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 138. став 1. КЗ прописано је да ово кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Према законском опису овог кривичног дела радња извршења истога састоји се у употреби озбиљне претње да ће се напасти на живот или тело лица коме се прети.

Озбиљном претњом се сматра само она претња која се може остварити, а озбиљност претње се оцењује и према томе да ли је објективно могла створити утисак да ће бити реализована, односно да ли је принуђени имао основа да поверује да ће претња бити остварена, при чему није од значаја да ли је извршилац и хтео да претњу оствари.

Последица овог кривичног дела је стварање осећања угрожености лица коме је претња упућена, дакле, за постојање овог кривичног дела није потребно да је претњом био угрожен живот лица коме је претња упућена или његов телесни интегритет већ је довољно да је, према конкретним околностима случаја, претња објективно изазвала страх, узнемиреност, узбуђеност или слично осећање угрожености живота или тела.

Сходно цитираној одредби члана 138. став 1. КЗ и датом тумачењу исте, по оцени Врховног касационог суда из изреке и одговарајућег дела образложења првостепене пресуде јасно произилази да је претња упућена оштећеном озбиљна и да је проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености сигурности код оштећеног, дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци првостепене пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је нижестепеним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 485. став 2. ЗКП, истицањем да изведени докази не пружају основ за закључак да је окривљени критичном приликом путем телефона претио оштећеном, посебно имајући у виду да саслушани сведоци нису имали непосредна, па чак ни посредна релевантна сазнања о догађају које је предмет оптужбе, по оцени Врховног касационог суда, оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како повреда одредбе члана 16. став 5. ЗКП као и погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. указује не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Драгиша Ђорђевић,с.р.